

Karanie

Jest tak samo trudne dla dziecka jak i rodziców czy wychowawców, gdyż towarzyszy mu przykre doświadczenie, uczucie wstydu, zażenowania, strachu a nawet bólu. Mimo to spełnia ogromnie ważną rolę w procesie wychowania. Gdyż:

- pomaga dziecku odróżnić dobro od zła,
- wywołuje żal, skruchę
- motywuje go do poprawy.

Aby karanie przyniosło takie efekty należy pamiętać by wyznaczona kara była:

- sprawiedliwa i adekwatna do winy;
- dyskretna, przyjazna i życzliwa / nie może dziecko poniżać, wyśmiewać, ani być zemstą, odegraniem się/;
- wyznaczana bez emocji /należy dać dziecku i sobie! czas by zdenerwowanie i emocje opadły/;
- konsekwentna - wyznaczana przy określonych przewinieniach, ale też dla wszystkich dzieci;
- nie może być nagrodą! /sprawiać dziecku radość, dawać spokój, ale też nie może być mu obojętna/

Trzeba pamiętać by karanie było różnorodne, tak by nie stało się dla dziecka czymś spowszedniałym, ale też czymś co on przewiduje i odpowiednio się do tego przygotowuje. Karać można poprzez: pozbawienie dziecka przywilejów, zakaz przyjemności, słowo, gest, mimikę twarzy, izolacją /np. brak bliskości, przebywanie w osobnym miejscu/.

Dobre karanie to karanie dla dobra dziecka!

Nagradzanie

Powinno być jak najczęstszą praktyką rodziców i wychowawców, ponieważ odgrywa ogromną rolę w budowaniu i umacnianiu własnej wartości dzieci. Częste nagradzanie daje dziecku poczucie siły i odwagi w podejmowaniu działań, daje motywację do dalszych postępów. Aby właściwie nagradzać należy poznać swoje dziecko/dzieci, ponieważ nagroda przede wszystkim ma im sprawić radość i dać

zadowolenie z osiągniętego sukcesu. Radość ta powinna być również radością rodziców i opiekunów.

Aby nagradzanie przyniosło takie efekty należy pamiętać, by było:

- Sprawiedliwe i adekwatne do sukcesu /nagroda nie może być zbyt duża ani zbyt błacha w porównaniu do czynu czy wykonanego zadania/
- Konsekwentne /zwłaszcza wtedy, gdy dziecko podejmuje wysiłek pokonania jakichś trudności. Jest to szczególnie ważne u dzieci trudnych lub chorych – powinny być nagradzane za każdy najmniejszy krok do przodu./

Zbyt częste nagradzanie może prowadzić do postawy roszczeniowej, /„co dostanę jak zrobię...”/, dlatego dużą wagę mają nagrody słowne czy w formie gestu np. brawa, przytulenie, pogratulowanie.

Nagradzanie nie może być karą!/, czyli powodować zażenowanie, wstyd, albo też obojętność dziecka/. Aby dobrze nagrodzić trzeba znać swoje dziecko – wtedy wiemy co go cieszy, jak najlepiej wyrazić zadowolenie czy jaka rzecz sprawi mu radość. Trzeba też pamiętać, żeby nagrody były różnorodne a czasem nawet przybrały formę niespodzianki. Ciągłe jednakowe nagradzanie wprowadzi nudę i obojętność, czyli nie wyraża radości ani też nie daje mobilizacji do dalszego starania się.

Dobre nagradzanie to nagradzanie dla dobra dziecka!